

Ниша получава мистериозно телефонно обаждане...

– Вече сме съвсем близо! Сигурна съм! – викна през рамо Ниша и се скри зад ъгъла.

Последвахме я по тясната стръмна уличка. Джес се олюляваше несигурно върху обувките си на високи платформи – подаръка ѝ за Коледа.

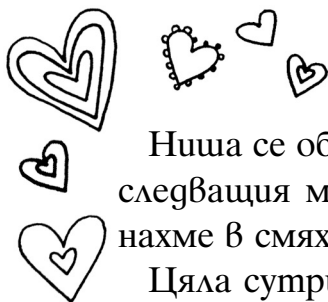
– Ако знаех, че ще ходим на поход, щях да си обуя други обувки – изпъшка тя.

– Сигурна съм, че кафенето е наблизо... – погледна я Ниша, но не звучеше никак уверено.

Наоколо нямаше и следа от кафене и затова продължихме с пъхтене нагоре по улицата, за да хвърлим едно око дали не е на следващата пряка.

– Надявам се горещият шоколад, който сервират там, да си струва всички тези усилия – разкикоти се Лекси леко истерично.

– Ако продължаваме така, скоро ще имаме нужда не от горещ шоколад, а от планински спасители – засмях се и аз.

Ниша се обърна и ни изгледа страшно, но в следващия миг аз и трите ми НДПЗ избухнахме в смях.

Цяла сутрин бяхме обикаляли магазините, за да похарчим парите си за Коледа, а накрая Ниша ни убеди да ни заведе да пием горещ шоколад на любимото ѝ място – някаква картинна галерия, която си имала и магазинче, и кафене. Само че Ниша обикновено ходела там с майка си и беше забравила на коя улица се намира галерията, а освен това беше забравила и как се казва!

Внезапно лицето ѝ грейна.

– Ето я! Казва се „Фрейм“, сега се сетих!

– Но това е на противоположния край на улицата! – поклати глава с усмивка Лекси. – Нищо чудно, че толкова време се лутахме. Ти ни водеше в другата посока!

Четирите се хванахме под ръка и се втурнахме със смях по улицата.

В галерията беше топло и уютно. Разгледахме набързо магазина, после влязохме в кафенето и си поръчахме горещ шоколад. Боядисаните в ярки цветове стени бяха облепени с плакати, а на масата имаше пръснати листовки. Оставих торбите с покупки на пода и с удоволствие се отпуснах на мекия диван.

ван. Беше толкова огромен (поне в сравнение с мен), че краката ми не стигаха пода. В този момент Джес се тръшна до мен. Диванът под нея потъна, а аз подскочих лекичко във въздуха, което предизвика поредната вълна смях.

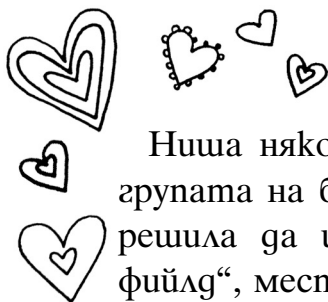
Донесоха ни шоколадите и аз обгърнах с длани горещата чаша, за да сгрея премръзналите си пръсти. После се опитах да отпия от гъстия шоколад през планината от марשמелоус.

Толкова беше хубаво да съм с моите НДПЗ. Виждахме се едва за втори път през ваканцията и имахме толкова много неща за разказване! Всяка трябваше да каже как е прекарала Нова година и да даде отчет за обещанията, които си дадохме за новата година, и дали успява да ги спазва... Въпреки че беше едва трети януари!

Няколко дни преди края на декември се бяхме събрали в къщата на Лекси и ни отне цяла вечност да си измислим обещанията за новата година.

Огледах бегло плакатите и се ококорих от изумление при вида на единия.

– Ооо, Ниша! Това не е ли баща ти с групата си?

Ниша няколко пъти беше споменавала за групата на баща си. Миналата година беше решила да иде на концерта им в „Корнфийлд“, местната концертна зала. Но мазето на залата се наводни и отмениха концерта. Менеджърът на групата в последния момент успя да намери друга свободна зала, но тя беше ужасно галеч и Ниша не можа да отиде. Името на групата обаче се беше запечатало в главата ми – „Сторм Чейзърс“, а сега ми избождаше очите от едния плакат.

– Да, той е! – изчерви се леко Ниша.

Знам, че приятелката ми никак не обичаше да се перчи, но очевидно много се гордееше с баща си.

Всички проточихме шиш да разгледаме плаката по-добре. Баща ѝ стоеше най-отпред с микрофон в ръка, косата му беше отметната назад, макар и разрошена, носеше тесни дънки и избеляла черна тениска.

– Виж! Пише, че ще свири в „Корнфийлд“ следващия месец! – възкликна Джес. – Мислиш ли, че този път ще успееш да отидеш?

– О, със сигурност! Всичко вече е организирано. Татко ми прати билети още на Коледа! – грейна Ниша. – Той се надяваше в края на това турне да има свободно време, за да се

видим за по-дълго, но мениджърът му вече е уговорил концерти в Европа и това ще е последният ми шанс да се срещнем, преди да замине. Толкова се вълнувам, нямам търпение!

Продължихме да посрѣбваме от шоколада и да го сравняваме с този в „Айс Дайнър“, любимото кафене на мен и Джес. После Лекси спомена за началото на новия срок в „Прайъри Роуд“. Сетихме се, че се връщаме на училище след три дни и всички дружно изпѣскахме.

– Щеше да е много хубаво коледната ваканция да трае малко по-дълго, за да спим всички зимен сън – каза Джес и потрепери при вида на сивото небе навън. – Хиляди пъти предпочитам да се мушна под юргана, отколкото да тичам по игрището за хоккей!

– Да! Тооооолкова се вълнувам при мисълта за бягането през пресечен терен в калта и кучешкия студ! – проточи иронично Лекси.

Говорехме за училище, а аз бях напълно спокойна! Направо не беше за вярване. Само преди няколко месеца, точно в началото на учебната година, се тресях като желе от страх при мисълта за училище. Но сега беше различно. Явно така става, когато си част от великолепна четворка приятелки!

Изведнъж нечий телефон иззвъня. Ниша започна да рови в чантата си.

– Странно, мама е... Ало? Да, още сме в центъра, но приключихме с пазаруването.

Чувах гласа на майка ѝ, но не разбих какво казва.

– Сега ли? – нацупи се Ниша. – Уф, добре, до след малко тогава. Чао!

Ниша затвори телефона, лицето ѝ беше помрачняло и тя припряно започна да си прибира нещата.

– Всичко наред ли е? – попита внимателно.

– Мисля, че да, но мама иска да се прибера възможно най-скоро.

– Каза ли защо? – попита Лекси. – Ядосана ли беше?

– Не, звучеше си нормално. Но не каза за какво става дума. Щяла да ми обясни, като се прибера, но да не се притеснявам, защото било хубаво!

– Ооо, тайнственост! – проточи Джес.

Погледнах часовника си, а после и Джес:

– По-добре и ние да тръгваме.

– Явно тогава и аз ще вървя – заяви и Лекси.

Събрахме си нещата и излязохме на улицата. Ниша забърза към спирката на автобуса, а ние подтичвахме край нея.

– Чудя се каква ли е изненадата... – промълви тя.

– Може би майка ти е купила кученце! – предположи Лекси. – Тогава ще си разхождаме кучетата заедно!

– Ще ми се – усмихна се Ниша. – Но вторият ми баща Дейв е алергичен, така че едва ли е това.

Последните няколко метра до спирката взехме тичешком, защото зад ъгъла се загаде автобусът на Лекси и Ниша. Лекси стигна първа и скочи вътре, а Ниша се забави за секунда пред вратите, докато търсеше картата си.

– Да не забравиш да ни кажеш какво става веднага щом разбереш! – викнах аз.

– Спокойно, няма да забравя! – усмихна се Ниша и скочи в автобуса, вратите се затвориха със свистене и автобусът потегли.

След вечеря включих компютъра, за да проверя пощата си. Кръмбъл, огромният ми шарен котарак, се настани в скута ми като космата грейка, протегна се и замърка тихичко. Щом влязох в нета, видях, че Ниша е онлайн, и веднага ѝ пратих съобщение.

И...???????

Възложиха ми мисия! Трябва ми помощ – свободна ли си утре?!

Да! Защо? Какво има??!

Много е дълго за обяснение... Да се видим утре в 10? Ще пиша на Лекси и Джес xxx

До утре тогава!

Мама и татко гледаха телевизия, сгушени на дивана.

– Може ли утре сутринта да отида у Ниша? – попитах аз.

– Написа ли си всички домашни? – стрелна ме с въпрос татко.

Кимнах.

– Добре тогава – съгласи се мама. – Стига да си подредиш стаята, преди да излезеш. Нецо конкретно ли ще правите?

– Още не знам! – усмихнах се аз. – Все още е тайна!